

Dòng máu Trung Hoa th  m đến ba anh em chúng tôi thì không còn đ c nguyên chất n a.

Ng i lo đến cái ngày l c gi ng nhất, có l  là ba tôi. Triết lý qua làn khói thuốc phi n, ch n n c ch  T u, ba tôi th ng b o:

- Th  nào m t trong ba địa cũng ph i cho v  T u m i đ c!

■ Hình minh họa

Công việc gây d ng l i n i gi ng Trung Hoa thiêng liêng đ c anh tôi đ m nh n bằng cách

còn i, sau bốn năm trôi nghiên bút, mới nghe i về đất cảng Tàu. Cái hồn tín i y bốn tám bên kia trùng dâng sang khiến ba tôi vuột râu cõi khoái chí, trong khi tôi có vẻ không bàng lòng.

Rồi, mặc dù sập phòn đói nhặt cưa mót nghe i đàn bà phòn Đông yểu đuối, chung dâu tôi đã i cái nóc nhà thân mót vui chúng tôi, cái nóc nhà sau này đã chung kiến nhung ngày bốn tháng cưa đói chung, mà tôi muộn tám ra đây bàng mót nét bút chí thành.

Hồi chung! Nếu sập phòn đã bùt chung vào làm dâu mót gia đình cõi khung, làm vẻ mót nghe i chung không bàng nghe i, làm mót nghe i đàn bà lùu lùc, chung hãy nhung i đây, trong mây dòng chung này, mót lùi yên i, đói may ra lòng đau khổ cõa chung đõi c san sập mót vài phòn.

- Ơ, rủi tha hồn mà vui. Chúc nha chung dâu mà sập vẻ đói!

Mỗi tôi bù rá gõ o vo xong xuống miếng chum, nhìn tôi và cõi mót vẻ mai mìn.

Tứ hôm nhung đõi tin anh cõi vẻ, mỗi tôi đâm ra bùn rũi suýt ngày. Là vì mỗi tôi có đõi nh kiến són vẻ cuộc hôn nhân cõa anh tôi, và nghe i con dâu cõa mỗi tôi phòi là nghe i biút gõng gánh, biút chung khó xay lúa, giã gõ o, cảng đáng mồi viếc trong nhà. Tôi còn nhung hôm cõi đõi nõi nh anh chung tôi, mỗi tôi thõ dài:

- Cái nghe i này lùi chung xõng xác ra lá hồn!

Tôi nhung nên đõi tõi ng tõi ng. Tôi tõi ng tõi ng chung dâu tôi là mót thiếu phòi sang tròng, đõi p đõi, bó chân và chuột bím bông đõi u thõm. Năm sáu lùn, cõi mót bõi cõi nh chung p tám bên Tàu gõi sang, tôi sung sướng vì sập đõi cõi là em mót nghe i đàn bà Tàu quý phái, yêu tôi và cho tôi nhieu tiễn. Mà chung dâu tôi đõi p thõt, nói là yểu điệu u thì đúng hồn.

Đôi má hõng luôn và cõi mót nghe i ngác nhung vua qua cái thõm cõi nh cõa phân lá, chung tôi nhìn chúng tôi, thõng nhung đõi tay thõng nhung, ngó chăm chú cái con nghe i bõt đõi u đõi n làm thân vui i bàn ghung trong nhà. Mỗi tôi lúc i y không có i đõi y.

Chợ có mìn ba tôi yúu đúi ngúi trên súp gú múm cúi. Tôi đánh búo xán lúi gún chú. Chợ vui vú vuút tóc tôi và düi vào tay hai hào chú. Tôi càng mún chú tôi hún nún quún quýt bên chú suút ngày. Hình nhú chú dâu tôi súng giúa sú lanh đúm cúa múi ngúi, trú anh Cú tôi - chúng chú - và tôi, nhúng ngúi đúm lúi cho chú mút phún lún tún lúu luyún cúa gia đình.

Thúm chí đún anh Hai tôi cũng thúng búo tôi:

- Múy cú xán lúi gún chú lúy, mú ghút lúm đúy!

Múi lún anh tôi múng, tôi thúng đúm nhúng đúng hào múi tinh ra khoe:

- Nay, anh xem, chú lúy tút lúm kia!

Chợ dâu tôi súng trong sú bú ngú có đún ngót hai tháng. Mút hôm đi húc vú, tôi ngúc nhiên thiúy chú đang xay lúa, thú hún hún, và luôn luôn đúa khăn mút lún lau trún. Tôi chúy ngay xuúng nhúa búp, giún dúi húi mú tôi:

- Sao mú bút chú Cú xay lúa thú! Chợ Cú có quen làm nhúng công viúc lúy dâu!

Múi tôi trúng mút:

- Không quen thì không làm à? Tao mua con dâu vú có phúi đú mà thú dâu!

Tôi túc quá, toan cãi, nhúng nghĩ đún ngún roi múy, lúi thôi. Múi tôi, nói đúng ra, không phúi là nhúng iacute;. Sú cún cù có tú khi lúy ba tôi, và cái thành kiún xúu xa vú mú chúng, con dâu nuôi ngúm ngúm trong nhúng đúu óc búo thú, là hai cú chính xui mú tôi khinh ghét nhúng kú không quen làm.

Thông minh, chú dâu tôi dún dún làm đúc hút múi viúc. Tú chiúc áo dài hoa, đôi giày nhúi u, chú tôi đã nhún nhún đúi sang bú quún áo màu chúm thúm, đôi dép da trúu mà chú tôi không bao giờ rúi ra núa. Cúc khú nhút là múy tháng đúu, khi chú tôi chúa nói thúo tiúng Viút Nam. Nhú đún sú cúc khú lúy, có lún chú tôi đã nhúc lúi:

- Thà cú câm đi mà hún, chú lúi.

Nhà tôi là nhà nghèo, cúm thúng ghú khoai cho đú gúo. Trú tôi là đúc ăn cúm trúng. Núu niúu cúm ngon lành mà tôi thúng ăn hút lúy, tai húi! lúi là công viúc cúa chú tôi, mút ngúi đún bà

Tàu xe nay chỉ quen sống trong cõi nhảm đài các. Mệt hôm, ăn quá no, tôi bỗng đùa chử:
- Chợ ăn hú cõi mồm cho em nhé!

Chợ tôi ăn thât, ăn ngon lành, nhưng vẫn mệt và sặc hãi làm tôi đoán ra là lâu nay chợ thêu ng thèm nhung buối cõi mồm gõo trống lồng. Tôi đây, tôi thêu ng kín đáo dành lồng trong nhà mệt hai bát, và bao giờ, bao giờ chợ tôi cũng nồng lòng ăn hật!

Chợ dâu tôi hay khóc lồng, khóc rống rõi suốt ngày. Chợ thêu ng bỗng tôi bỗng mệt giông lồng:
- Mệt hay mệt lồng, em ơi.

Tôi còn nhút, không biết can gián, yên ơi thỉnh nào cho khéo, ngoài cách khóc theo vui chợ tôi. Tôi hiểu biết ngay i đàn bà lồng, ngay i đàn bà buôn khéo sàng tiếng hật mòn xuồng nong trong khi trại chiết u tống giông hoàng hôn xuồng tóc. Trông chợ ngay tốn mòn làm nhung công việc hông ngày mà có lồng xá kia, chợ không bao giờ sặc phõi nhúng tay tõi, tôi thấy tâm hồn xúc động, bâng khuâng... Tôi nghĩ đến cái tên quốc Trung Hoa vui nhung mạnh áo chàm giang hồ khép tõi, cái tên quốc mà tôi chàm tõng biết bao giờ!

- Tôi rõi, em ơi, thắp đèn mà hóng đi.

Ô hay! Sao lúc viết mây dòng chữ này, tôi còn thấy nhát mệt ném bút rãi, gió tõi bỗn bỗn trong chùm tre, mệt đẽm lồng lay châm loe vào bóng đêm bỗt tõi! Tôi chăm chú ngay i hóng ánh đèn lúc lõi, nhung lúc này, quay nhìn lồng i cái dĩ vãng không vui vui, tôi rùng mình thấy hún ra trên cái gì xa xôi, mệt váng vộit buôn rõi, tang chợ.

Người chợ dâu tôi... Người chợ dâu tôi...

Tôi là người biết cõi mồm sầu rõt sầu m, nên người đàn bà lìa quê hương lõi đã là cái đẽo cho tôi khóc bỗng thõi đẽo làm lõi hoen cõi mệt buôn bình minh đáng lồng rõt tõi đẽo.

Hai năm sau khi chợ tôi iinh thiêng cháu đẽu lòng, thì ba tôi mệt. Cái vui mến nhà tôi thâm lõi vui nhung gót chân cõi ba thêng con mệt bõ. Mệt tôi yểu, gia đình sa sút thêm. Chợ còn mình tôi là đẽo đẽo đẽo hóng. Chợ tôi phõi vui lõi nhà quê làm việc. Ngày đẽa chân cõi nhà tôi ra ga đẽo lìa bõ cái tõi nh thành bõc bõo, tôi sực sùi bõo chợ dâu tôi:

- Chợ vui chung khó húu mua nhé. Đón Tết em vui, em mua nhiều bánh cho cháu.

Chợ tôi gặt, là nóc mít.

Tôi đây cõi tudent, tôi gặt vui mót bóc thợ, phón nhuộu là thợ khuyên mót tôi ăn rồng lồng vui mót i ngõi trong nhà. Làm nhó thợ, tôi mong mót sõ vui đõõc lòng ngõi chợ dâu đau khõ cõa tôi nhõng nõi buôn rõu khi xa đõt nõõc...

Mỗi mót dõp đõõc nghõ vui nhè, vui tôi hõi õy, là sõ giõi thoát cái ngõc tù thành phõ, nõi tôi chõ mòng thợ hình bóng mót ngõi đàn bà Tàu đau khõ. Tôi nghiõp, nhõng lúc trông thợ mót tôi, chõ dâu tôi cõi đõng ngây ngõõi ra, vì sõ cõm đõng đã làm cõn hõt lõi nói. Tôi giõu mót tôi nhõng thõc quà biõu chõ, có lúc là chai dõu thõm, có khi là vài thõõc lõa. Chợ tôi thõõng phàn nàn:

- Chú tõ tõ vui chõ quá. Chợ chõ biõu chú gì đõõc bây giõ.

Có, chõ õ, chõ đã biõu em mót thõ quà quý nhõt: mót tõm lòng thõõng ngõi, mót chân tình xõng đáng. Và bây giõ đây, trong cái linh hõn thõ pha lõ bõ vùi sâu giõa cát bõi cõa đõi, vñn còn Sáng mãi nhõng cõm tình chân thõt buõi đõu.

Thõõng thõõng, chõ kõ chuyõn cho tôi nghe:

- Chú õ, ngày xõa chõ sung sõõng lõm kia. Chõ là con mót trong gia đình quý phái, cũng đõõc nuõng chíõu nhõ chú bây giõ, có phón hõn thõ nõa.

Nói xong, chõ tôi lõi khóc. Chợ tôi chõ biõt khóc. Nhõng bõa cõm khoai, nhõng ngày lam lũ đã làm chõ chõnh nhõ đõn cõnh sum hõp năm nào.

Thõi hõn nghõ cõa nhà trõõng rõt ngõn, nên thõõng thõõng tôi chõ õ nhà đõõc ba hôm là cùng. Mỗi lõn lõn tõnh, chõ tôi hay cho tôi tiõn, hoõc bõ giõu vào túi áo, hoõc nhét đõõi đáy valise, và đõn quen miõng:

- Chú chăm mà hõc, rõi vui dõy cháu.

Anh Còt tôi vì sã làm ăn còt nhó, chò có thòt vò quê thăm nhà mòi năm vào dòp Tòt. Vòng hai ngòi thân ái nhót, chò tôi tròi sãng buún búa nhó ngày mòi vò nhà chòng. Tiòng xay lúa cònh nău lúc đòn tòn hai giò Sáng nhó nhóng nhóp đòi thòng nhó âm vòng trong thòi khòc và lòng ngòi.

Hai năm sau, chò dâu tôi hoàn toàn thành mòt ngòi đòn bà nhó An nam dòc. Trên cánh đòng ròng ròi còa làng Đông Bích, ngòi ta thòng thòy mòt dòi áo chòm in bút trên nún tròi mòi Sáng, chòm chò và lòng lò nhó dòu hiúu mòt cuúc sãng vòng lòi, ngu muúi.

Chò dâu tôi đã khác vòi ngày trò còl mòi. Ba năm đòi, mòy đòa chòu tôi thi nhau ra đòi, thi nhau sãng mòt cách cò còc và thi nhau kòt thòm mòt tò dây liên lòc tròi buúc chòt chò ngòi mòi chúng nó vòi cái đòt núc này.

Ngòi đòn bà còy đã thôi không bao giò còn dám há vòng trò vò quê hòng núa.

Tôi ra đòi, xúp sách vòi lòi, mang vào trong búi búm cái hình bóng mòt ngòi chò dâu lam lũ, nghèo hèn, chút chân tình nhón đòng cò khi trái tim tôi chòa biút đòp mòt tiúng giò dòi nào.

Sáu năm ròi, tôi cò nhóm mòt xoá cái vòt đen mòo còa dúi vòng, và xóa luún cò nhóng kò niúm buúi đòu.

Vài ba lá thò mòng mònh thònh thoúng ròi vào trong cái tò lònh còa đòi tôi, đòem lòi núi nhó nhung còn hói vòn vòng cò góc tròi cũ. Mò tôi bây giò đã già, ngót búy mòi tuúi. Chò tôi thêm đòng còmòy chòu, đôi mòt lâu ngày tôi chòa gúp chòc còng mòt dòn...

Tôi đi con đòng tôi, đòem chòu búu còa lòng ném hót vào nhóng cuúc tình duyún vòng. Tôi phao phí thanh xuân đi đò chòng thòy cái ngày già súp tòi, đò tò phò là mình biút sãng đúng theo linh hón.

Trên cái bao lòn còa năm tháng cũ, chò dâu tôi vòn đòng, buún búa vòi mạnh áo màu chòm cũ,

mặt nhìn tớ quāng trại xa vắng, bóng hoàng hôn mờ hờ ôm trùm lên sầu vắng.

Chữ có tôi là sống ích kỷ, còn ngay i mỉa già, ngay i chử dâu đau khổ, mỉa đùa cháu rách rưới và sống theo khuôn phép, lòng lờ và cẩn cù.

Sáu năm! Tôi xa quê hương sáu năm rồi mà không một lần nào nghĩ đến chuyen trại. Cái sốc khẽ yếu ớt của mỉa tôi còn đọng đọng hay không, tôi không biết, và ngay i chử dâu lười lắc cậy tôi, có nói dối mỉa đi nữa, chắc cũng đã quá chiết, xem bóng rồi...

Tháng tám, 1938